

Κείμενα για τον Παύλο Σιδηρόπουλο

Στην σελίδα αυτή υπάρχει μία συλλογή κειμένων που γράψανε για τον Παύλο ή δηλώσεων που έκαναν για εκείνον, φίλοι, συνεργάτες, μουσικοί και δημοσιογράφοι του μουσικού τύπου.

Τα κείμενα αυτά αντλήθηκαν από το περιοδικό Ντέφι, από το CD "Ταξιδεύοντας" του Ποπ+Rock (επιμέλεια έκδοσης Άκης Λαδικός) και από το βιβλίο "Μοναχικό μπλούζ του Πρίγκηπα" του Ντίνου Δηματάτη.

Εξαίρεση αποτελεί το κείμενο του Κώστα Φέρρη, το οποίο μας το έστειλε μέσω e-mail. Τον ευχαριστούμε και ελπίζουμε και σε άλλες τέτοιες ευχάριστες εκπλήξεις. Στο γράμμα αυτό, μαθαίνουμε και για μία ακόμη εμφάνιση του Παύλου Σιδηρόπουλου ως ηθοποιού (τηλεοπτική αυτή τη φορά) την οποία αγνοούσαμε.

Καλύβα στην άμμο

1984. Μεγάλες ζέστες, ο Παύλος ήταν σε μια κατάσταση... όχι καλά... κι αποφασίζουμε να πάμε διακοπές.

Ήτανε μια από τις περιόδους που ήτανε χαμένος μέσα στην άσπρη.

Υπήρχαν περίοδοι - ελάχιστες μέσα στα τελευταία χρόνια - που ο Παύλος για μερικές μέρες το χρόνο έπεφτε στην άσπρη.

Ητανε καλοκαίρι και ξεκινάμε με μια μοτοσυκλέτα, πέντε άτομα, με μια μηχανή, να πάμε για διακοπές στην Κρήτη. Ητανε η Ηδύλη, η Θάλεια, ο Χρηστάκης, ο Παύλος κι εγώ.

Κατεβαίνουμε Ηράκλειο. Εγιναν δυο ταξίδια με τη μηχανή και ένας πήγε με συγκοινωνία. Πήγαμε και κατασκηνώσαμε έξω από την Παληόχωρα, στη Γκουντούρα. Η παραλία είναι πανέμορφη, αλλά δεν έχει καθόλου δέντρα, τίποτα.

Μαζί μας είχαμε πάρει αυτό που ο Παύλος χρησιμοποιούσε σαν υποκατάστατο αρκετό καιρό, γιατί ο Παύλος βασανιζόταν πιο πολύ από τα φάρμακα που πουλιούνται απ' τα φαρμακεία και όχι τόσο από την πρέζα, τουλάχιστον τα τελευταία δέκα χρόνια που είμασταν αρκετά κοντά.

Εχουμε όμως φροντίσει από τα σαράντια μπουκάλια ντικοβίξ, να αφαιρέσουμε υγρό και να το αντικαταστήσουμε με αντίστοιχη ποσότητα νερού.

Από το πρώτο μπουκάλι 5%, από το δεύτερο περισσότερο και ούτω καθ' εξής, μέχρι που σε μια βδομάδα ο Παύλος έπερνε το ντικοβίξ για να του φύγει η χαρμάνια και ήτανε σκέτο νερό!

Ο Παύλος δεν κουβάλαγε τη μιζέρια που κουβαλάνε τα πρεζάκια. Ητανε κύριος, μάγκας και με την πρέζα είχε μια σχέση καθαρά ερωτική και παιχνιδιού. Δεν έπινε καθημερινά. Μπορώ να πω ότι η εξάρτησή του ήτανε τα φάρμακα κι όχι η πρέζα. Όλα αυτά, υπνοστεντόν, ντικοβίξ, ντικοντίντ, διάφορα φάρμακα.

Ητανε άνθρωπος που πέρασε πολύ ωραίες στιγμές στη ζωή του, που τις βίωσε. Μερικές τις περάσαμε μαζί, άλλες μου τις είχε πει.

Εχουμε λοιπόν, κάτσει σε μια παραλία όπου βαράει ο ήλιος καντήλι, ο Παύλος έχει ξεφλουδίσει, δεν αντέχει τον ήλιο μετά απ' αυτή την περίοδο που 'χε πέσει στην άσπρη, υποφέρει, οι σκηνές βράζουνε και υπάρχει ένας μικρός βράχος, το μόνο μέρος που μπορούσες να καθήσεις - απ' την αντίθετη κάθε φορά πλευρά - για λίγη σκιά.

Τα εγκαύματα είχανε προχωρήσει και στα πόδια και στις πλάτες και στη μύτη, παντού. Βούταγε για λίγο στη θάλασσα και ξανάβγαινε, αλλά δεν είχε που να κάτσει. Ηταν όμως και χαρούμενος... ίσως ήταν η αγάπη για ένα από τα άτομα της παρέας... λαμποκοπούσε... μόνο που μ' έβριζε συνέχεια, να φύγουμε να πάμε να βρούμε κάνα δέντρο.

Ητανε από τις λίγες φορές - όπως μου εκμυστηρεύτηκε αργότερα - που ένοιωθε ένα πόνο πιο δυνατό απ' τον πόνο της πρέζας κι αυτό του έδωσε χαρά και θάρρος.

Όταν είδε και αποείδε, παίρνει ένα μεγάλο σουγιά και πηγαίνει σε κάτι καλαμιές που ήταν εκεί κοντά κι αρχίζει να κόβει καλάμια και να τα στοιβάζει στην παραλία. Δυο μέρες συνέχεια έκοβε καλάμια. Την τρίτη μέρα άρχισε να φτιάχνει καλύβα. Την τελείωσε. Κι όλα αυτά μόνος του, εντελώς μόνος του. Κι έχει σημασία αυτό γιατί ο χαρακτηρισμός "Πρίγκηπας" δεν του δόθηκε τυχαία. Είχε μεγαλώσει με νταντά, την Παρασκευούλα και το μόνο που έφτιαχνε ήταν ένας καφές, ούτε τηγανητό αυγό.

Εδωσε τα καλάμια με πετονιά, τα συναρμολόγησε κι έφτιαξε μια καλύβα, κάτι μεταξύ Ροβινσώνα Κρούσου και Καραγκιόζ μπερντέ!

Κάθεται από κάτω και γυρνώντας εντελώς ειρωνικά σε μένα, που μόλις έβγαينا από τη θάλασσα, μου λέει: Κανένας από σας στη σκιά. Ολοι στον ήλιο! Απαγορεύεται! Το 'λεγε και το πίστευε.

Και καθότανε ευτυχισμένος. Αλλά δεν πρόλαβαν να περάσουν δυο λεπτά, πιάνει ένα μελτέμι και ρίχνει την καλύβα κάτω!

Δεν είπε τίποτα. Πήρε μια πετσέτα κι έφυγε - με ένα σωβρακάκι που φόραγε. Περιπάτησε τα 6 χιλιόμετρα μέχρι την Παληόχωρα κι άραξε στα δέντρα, στο μαγαζί που τρώγαμε, στο Ζορμπά το Γιώργο. Μπροστά στην παραλία.

(Από αφήγηση του ΠΑΝΟΥ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ)
Περιοδικό ΝΤΕΦΙ, τεύχος 17, Νοέμβρης - Δεκέμβρης '91

Ο Βαγγέλης γράφει για τον Παύλο Σιδηρόπουλο

Με τον Παύλο Σιδηρόπουλο ήμασταν φίλοι και συγκάτοικοι το 1970 στην Θεσσαλονίκη, φοιτητές στο Μαθηματικό τμήμα. Ήταν ένας γλυκός ``κακομαθημένος'' έφηβος. Το όνειρό του ήταν να γίνει συγγραφέας. Είχε διαλέξει και ψευδώνυμο: Παύλος Αστέρης. Εκείνη την εποχή του άρεσαν τα drums και κάναμε ντουέτο στο σπίτι. Εγώ κιθάρα και αυτός τύμπανα σε μία πάνινη πολυθρόνα με κουτάλια και μπαγκέτες. Παίζαμε χαρούμενα και κάναμε ατέλειωτη πλάκα και αταξίες. Θυμάμαι μία βόλτα με τις κοπέλες μας, που είχαν έλθει από την Αθήνα και τη Ρένα να λείι στη δικιά μου: ``Ρούλα μου, αυτός ο Παύλος με τσιμπάει στο δρόμο σα μάγκας''. Ακριβώς αυτό που τραγούδησε στον ``Μπάμπη το Φλου''. ``Τσιμπολογούσε τις ξανθές''. Αργότερα στην Αθήνα τον έβλεπα στη χάση και στη φέξη.

Τον θυμάμαι στη συναυλία του James Brown στό Παλλάς να πάλλεται στην ένταση και το ρυθμό της μπάντας. Αλλη μία φορά στα καμαρίνια του Μετρό να μου λέει πως όπου να 'ναι ``καθαρίζει''...

Ο Παύλος ήταν ένας βιωματικός τύπος όπως πρέπει να είναι ο καλλιτέχνης μόνο που η χημεία που διάλεξε να παλέψει μαζί της, δεν σηκώνει αστεία και έτσι έφυγε νωρίς... αφήνοντας τα τραγούδια του πίσω για παρηγοριά.

Τον θυμάμαι πάντα με αγάπη.
Βαγγέλης Γερμανός

Ο Κώστας Φέρρης γράφει για τον Παύλο Σιδηρόπουλο και την παρέα του `80

Εκτός από τις κινηματογραφικές του εμφανίσεις, (το "Αλδεβαράν" παίχτηκε στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης κι έκανε εντύπωση), ο Παύλος εμφανίστηκε στην τηλεόραση, ως ηθοποιός, στο σήριαλ που σκηνοθέτησα για την ΕΡΤ 1, "Οικογένεια Ζαρντή". Σ'έναν πολύ ωραίο ρόλο...ενός οπιομανούς γαλλοθρεμένου αστού στις αρχές του αιώνα (το μυθιστόρημα είναι του μεγάλου μας αλλά άγνωστου Κώστα Χατζηαργύρη). Σε μία σκηνή μάλιστα του σήριαλ, έπαιζε κιθάρα για να τραγουδήσει η Σωτηρία Λεονάρδου το "Summertime", που της δίδαξε ο Πουλικάκος! Ακόμα, τη μουσική της σειράς, έγραψε ο Σταύρος Λογαρίδης. Αυτά κυρίως για να καταφανεί ο σύνδεσμος που κρατούσε αυτή τη γενιά σε διαρκή επαφή, σαν μία οικογένεια, με τα καλά και τα κακά.

Την ίδια εποχή (1980-1983), την εποχή που ετοιμάζα το "Ρεμπέτικο", το σπίτι της Λεονάρδου στο παλιό Φάληρο, είχε γίνει δημιουργικό στέκι, κι εκεί "ψήθηκε" το "Zorba the Freak", ενώ παράλληλα ο Λογαρίδης με τον Πεντζίκη δοκίμαζαν τα δικά τους ethnic, ενώ ο Καρβέλας (ναι, ο Νίκος Καρβέλας!!!) που έμενε στον πάνω όροφο (πιό πάνω έμενε ο Αναστόπουλος του Ολυμπιακού...) μόλις είχε φτιάξει το δικό του γκρουπάκι (TAXI) κι ετοιμαζόταν για σόλο καριέρα. Ήταν τότε μάλιστα που ερωτεύθηκε την Βίσσυ, που τάχε με τον Κώστα Φασόλα, που ήταν ο Παραγωγός του "Ακρίτα" των Λογαρίδη-Τασούλη, και η ζωή συνεχίζεται κουβάρι. Ακόμα, ανάμεσα στους κολητούς εκείνης της εποχής, είναι η Θέμις Μπαζάκα, ο Θέμος Λεονάρδος (πρώην άντρας της Σωτηρίας και νυν συνθέτης της), Κατερίνα Γώγου, Νικόλας Ασιμος, Κωνσταντίνος Τζούμας, κι αν δε σταματήσω εδώ θα τινάξω τη μνήμη στον αέρα!!!

Κώστας Φέρρης
ferris@otenet.gr
19/9/1997

Παύλος Σιδηρόπουλος : Ένας φίλος που μας λείπει

Ο τελευταίος των Ζορμπάδων, ήταν ο Zorba ``The Freak''. Και πριν από μισή δεκαετία, ανέβηκε στο αλογάκι του, φόρεσε το καπελάκι του, είπε στην κοινωνία: ``Καμπόν, ξεκαμπόν και σου γαμώ το σόι'', και μετά γύρισε προς τα μας και είπε: ``See you later alligators!!!, άντε και καλή τύχη μάγκες... εγώ πάω να βρω τη μανούλα μου''. Γι' αυτόν ήμουν ο θείος. Έτσι όπως διάλεξε τους φίλους του, διάλεξε και τους ``συγγενείς'' του, διάλεξε την ``οικογένειά'' του, τα κατάφερε. Και σίγουρα, ο ίδιος διάλεξε και το τελευταίο του ταξίδι. Ο ανηψιός, ήταν ένας ελεύθερος πρίγκιπας, ο τελευταίος και είμαι περήφανος γι' αυτόν.

Παυλάκι μου, οι καιροί εξακολουθούν να είναι δύσκολοι για τους πρίγκιπες.

Σε φιλώ, ο θείος σου ο Μήτσος.
Και για την αντιγραφή
Δημήτρης Πουλικάκος

Για μένα αλλά και για τα άλλα παιδιά του γκρουπ, ο Παύλος ήταν ο Φίλος μου και ο Δάσκαλός μου. Στην ουσία αυτός μας έκανε μουσικούς. Είχε το εξαιρετικό χάρισμα

να μαγνητίζει πάνω στη σκηνή το κοινό και να γίνεται ένα μ' αυτό. Ήταν αγνός, αυθεντικός και το κενό του είναι τεράστιο αλλά και δυσαναπλήρωτο.

Οδυσσέας Γαλανάκης (Κιθαρίστας στους Απροσάρμοστους)

Με τον Παύλο ζήσαμε μοναδικές στιγμές και εμπειρίες. Όταν είδα πως κάποια στιγμή κολλούσε το πράγμα εδώ, αποφάσισα να φύγω στην Αγγλία αλλά ο Παύλος δεν θέλησε ν' ακολουθήσει. Όταν τον ξανα συνάντησα στα μέσα της δεκαετίας του '80, ήταν λίγο απογοητευμένος και μου λεγε συχνά ότι ``μ' αφήσατε μόνο μου...". Ήθελε να ξαναγράψουμε μαζί και μάλιστα κάναμε μια εμφάνιση μ' ένα εφήμερο σχήμα που τ' ονομάσαμε Εναλλακτική Λύση Νο. 3, αλλά για διάφορους λόγους δεν συνεχίσαμε. Για μένα ο Παύλος ήταν ο πιο γνήσιος και μοναδικός εκπρόσωπος του ελληνικού ροκ στον τρόπο της έκφρασης και της δημιουργίας του.

Παντελής Δεληγιαννίδης
(Κιθαρίστας και μέλος του ντουέτου που ξεκίνησε
ο Σιδηρόπουλος την καριέρα του ΔΑΜΩΝ και ΦΙΝΤΙΑΣ)

Ο Παύλος ήταν σε όλα του αυθόρμητος. Αυτό που έκανε το ζούσε πάνω στη σκηνή. Ο δίσκος του ``Φλου", μαζί μ' αυτόν του Πουλικάκου ``Μεταφορές ο Μήτσος", τους θεωρώ σαν τα καλύτερα δείγματα του ελληνικού ροκ.

Δημήτρης Πολύτιμος
(Μουσικός, ιδρυτής των MGC, συνεργάστηκε
σε διάφορα άλμπουμ του Σιδηρόπουλου)

Ο Παύλος είχε όλα τα χαρίσματα ενός αυθεντικού και δημιουργικού ρόκερ. Τον θυμάμαι πάντα σαν ένα πολύ καλό φίλο γεμάτο ζωή και κέφι για διασκέδαση και πλάκες. Και είναι πολύ κρίμα που έφυγε μ' αυτόν τον τρόπο. Η περίοδος στην οποία δημιουργήσαμε μαζί την Εταιρεία Καλλιτεχνών θα μου μείνει αξέχαστη αφού θεωρώ τον εαυτό μου τυχερό που σμίξαμε μαζί σ' αυτό το σχήμα. Υπήρχαν συνεχί ``χάπενιγκ" τόσο πάνω στη σκηνή όσο και έξω απ' αυτήν και θεωρώ τότε μεγάλη απώλεια για το χώρο τη διάλυση της μπάντας.

Θόδωρος Παπαντίνας
(Κιθαρίστας, μέλος της Εταιρείας Καλλιτεχνών)

Η πρώτη φορά που ήρθα σε επαφή με την έννοια της απώλειας ενός κοντινού προσώπου ήταν στα δώδεκά μου χρόνια, όταν με πήρε τηλέφωνο μιά συνομήλική μου κοπέλα που είχα γνωρίσει σε κάποια παιδική κατασκήνωση το προηγούμενο καλοκαίρι, για να με πληροφορήσει ότι ένας κοινός μας φίλος, ο Κυριάκος είχε σκοτωθεί σε ατύχημα με μηχανάκι. Η αντίδρασή μου ήταν καθαρά υστερική: αρχικά θεώρησα ότι επρόκειτο για κακόγουστη φάρσα και στη συνέχεια, μπροστά στην επιμονή της, μουρμούρισα κάτι του στιλ: ``καλά, θα το διασταυρώσω" κι έκλεισα το τηλέφωνο αφήνοντάς την εμβρόντητη.

Εικοσιπέντε χρόνια αργότερα, αντέδρασα με παρόμοιο τρόπο όταν η Εύη μου τηλεφώνησε για να μου ανακοινώσει το δυσάρεστο νέο: ο Παύλος πέθανε. Τελικά δυσκολεύομαι να συνηθίσω αυτήν την ιδέα. Όσο πιο συγκεκριμένη προσπαθεί να γίνει, τόσο πιο πολύ την απωθώ στο βάθος του μυαλού μου - κι ακόμη και σήμερα είμαι πρόθυμος να πιστέψω ότι κάπου στην Αθήνα ο Παύλος κάνει πρόβες, δοκιμάζει καινούργια στιχάκια, ``δουλεύει" μια μελωδία και, απλώς, δεν τυχαίνει να συναντηθούμε. Έτσι όπως έχουμε χαθεί και με άλλους φίλους αλλά που και που μαθαίνουμε νέα τους. Δυστυχώς, μια τόσο εύθραυστη φαντασίωση δεν μπορεί να

αντέξει στο σφυροκόπημα της ``αντικειμενικής" πραγματικότητας. Ακόμη και οι ``αγνών προθέσεων" αναφορές και αφιερώματα στη μνήμη του Παύλου και του έργου του επαναφέρουν βασανιστικά αυτό που υποσυνείδητα προτιμώ να ξεχνάω: ο Παύλος δεν υπάρχει πλέον και δεν πρόκειται να ξαναγράψει κάποιο τραγούδι. Δε θα επεκταθώ εδώ σε αναφορές γύρω από το χαρακτήρα και τις προσωπικές στιγμές του Παύλου, γιατί θεωρώ ότι μια τέτοια δημόσια έκθεση περιέχει κάποια ποσοστά αδιακρίσιας, έστω και αν πρόκειται για επαίνους. Αυτό για το οποίο μπορώ να μιλήσω είναι πολύ πιο συγκεκριμένο και ουσιαστικό. Αφορά το ρόλο που έπαιξε ο Παύλος τόσο στη συνεργασία μας όσο και στα ευρύτερα μουσικά πράγματα. Σχετικά με το πρώτο σκέλος, το πράγμα είναι απλό. Η συνεργασία μας άλλαξε τη ζωή μου. Μέσα από την ηχογράφηση του ``Φλου" έκανα το άλμα από την εφηβία στην μουσική ενηλικίωση. Όλα αυτά που βρίσκονταν μέσα μου σε ομιχλώδη κατάσταση πήραν συγκεκριμένη μορφή και κατεύθυνση και, βέβαια η επιρροή του Παύλου σε όλη αυτήν τη διαδικασία υπήρξε καταλυτική. Θα μπορούσα να πω χιλιάδες πράγματα γύρω από αυτό, αλλά νομίζω ότι αρκεί να σημειώσω ότι απλά και μόνο να σχολιάζεις κιθαριστικά μια φωνή τέτοιων δυνατοτήτων είναι ολόκληρο σχολείο.

Όσον αφορά τώρα την επιρροή που είχε ο Παύλος πάνω σε αυτό που ονομάζουμε rock n' roll σκηνή, τα πράγματα εδώ είναι προφανή. Δεν πρόκειται απλώς για κάποια ``καλά τραγούδια" αλλά για το συμπτωκωμένο ορισμό του τι σημαίνει rock και πώς μπορεί να είναι ΚΑΙ ελληνικό. Αναζητώντας με σχεδόν μυστικιστική προσύλωση το δρόμο της προσωπικής του έκφρασης, άνοιξε γεναιόδωρα μια πόρτα σε κάτι που αφορούσε και όλους εμάς τους υπόλοιπους. Απέδειξε στην πράξη ότι όλες αυτές οι ετερόκλητες επιρροές που όλοι είχαμε μέσα μας μπορούσαν να μετουσιωθούν σε συγκεκριμένο αποτέλεσμα με περιεχόμενο και αξία. Θα μείνει, λοιπόν, κάτι από τον Παύλο. Όχι μόνο στην σκέψη αυτών που τον γνώρισαν ή αυτών που συγκινήθηκαν από την μουσική του αλλά και σε κάθε νότα που παίζουμε, σε κάθε ηλεκτρική συγχορδία, σε κάθε βρυχηθμό του μπάσου. Και κάθε φορά που θα μαζεύονται οι πιτσιρικάδες στα υπόγεια της μεγαλούπολης και με τις πρώτες νότες θα γίνεται αντιληπτή στην ατμόσφαιρα αυτή η τόσο ασαφής αλλά και τόσο πραγματική περιπρέουσα αίσθηση που η ξενομανία της γενιάς μας ονόμαζε ``Rock 'n' Roll Feeling" τότε θα είναι και αυτός εκεί.

Βασίλης Σπυρόπουλος
Επιλον, 10/12/95

Ο Παύλος είναι ένας άγιος της ελληνικής ροκ σκηνής. Εφυγε πριν ακόμα δει τους σπόρους που είχε φυτέψει και οι οποίοι πιάσαν τελικά. Εφυγε κυνηγημένος, περιθωριοποιημένος αλλά πιστεύω ότι αν υπάρχει πουθενά θα χαίρεται γι' αυτό που συμβαίνει. Γιατί ότι και να συμβαίνει ξεκίνησε από τον Παύλο και από τον Πουλικάκο. Το ``Φλου" ήταν ένας οριακός δίσκος για όλους μας.

Γιάννης Αγγελακας
(Μουσικός, Μέλος στις ΤΡΥΠΕΣ)

Δυστυχώς για όλους μας, ο Παύλος δεν θέλησε ποτέ να κρατήσει ``απόσταση ασφαλείας" μεταξύ λόγου-μουσικής και προσωπικής ζωής. Ταυτίστηκε σε βαθμό απόλυτο με το ``όνειρο" των ντραγκς και την ιδέα του ροκ εντ ρολ, με αποτέλεσμα η είδηση του θανάτου να μην είναι ένα σοκ αλλά ένα μούδιασμα.

Συχνά εύχομαι, τώρα που γνωρίζω την λύση, να τα 'χε παρατήσει, να 'χε κουραστεί και σπάσει, να 'ταν τηλεπαρουσιαστής παιχνιδιών ή υπεύθυνος ροκ ρεπερτορίου σε μια πολυεθνική. Τουλάχιστον θα 'ταν ακόμη μαζί μας. Ελπίζω να 'ναι στον παράδεισο γιατί μου φαίνεται ότι έφαγε τη ζωή του στην κόλαση.

Θανάσης Αντωνίου
(Δημοσιογράφος του φάνζιν Σκιές Του Β-23)

Ο Παύλος δεν μας επέτρεψε ούτε μια φορά να πιστέψουμε ότι μας πουλάει ``φύκια για μεταξωτές κορδέλες'', ούτε επέτρεψε στην τέχνη του να εξαργυρωθεί για τριάκοντα αργύρια παρ' ότι η ανάγκη του τα χρειαζόταν συχνά. Κι όταν μπορεί να διαφυλάσσει την τέχνη του από τις ανάγκες του, από την καθημερινότητα, από τη φθορά του χρόνου, όταν μπορεί να ζει όπως περιγράφει στα επικίνδυνα τραγούδια του, τότε αξίζει την τιμή μας και την αγάπη μας για πάντα.

Μάκης Μηλάτος
(Δημοσιογράφος)